

Природа (збірка поезій)

Марія Ромашка

1. Стояв дуб

Стояв дуб столітній
Стояв собі, та й годі.
Бачив все на світі,
Не корився погоді.

Бачив він Шевченка,
Бачив Українку.
Дуб бачив Стеценка,
Сосюру і Тичину.

Бачив лиходіїв —
Від них і загрубів.
Бачив добродіїв.
А останніх— дереворубів.

Пустили на папір
Нашого друга.
Спиляли...і тепер
Немає вже дуба.
26.09.24.

2. Дощ

Дощ ішов сіро, монотонно.
Я дивилась у вікно
Колись він співав моторно,
Наче барабан: бом, бом.
Важкі краплі благодатно
Падали на гарячий шлях
Щоб зорі сяяли осяйно
Щоб їх хмари не затуляти нам
Де ж зорі ви тепер? Де?

Залишилась лише одна-
Шлях осяє мені нині
Тільки Полину зоря.
Якщо в житті зорі не видно,
Нічого не осяє шлях
Тоді, потрібно, очевидно,
Самій фарбувати. В усіх кольорах.
06.10.2024.

3. Гриби. Осінь. Вірші.

Дощ полив землю щедро
Сонечко землю зігріло.
Здавалося, літо повернеться-
Якби — то!
Та на землю ляжуть дарунки-
Свіжі, красиві, літньоосінні.
Може, літа поцілунки?
Останні, сумні.
Та чомусь не виходить у мене
Гриби до пуття збирати
Забрались кудись від мене опеньки.
Лиш мухоморів бачу я шати.
Чомусь вони, а не маслюки.
Люди тішаються своїми грибами.
Несуть додому повні корзинки
А я тішусь своїми рядками.
07.10.2024.

4. Ранок

Сяюче сонце на небосхилі,
Умите росю вранішніх трав.
Ранок прочитаний і зрозумілий.
Видно у небі ширяє десь птах.
06.11.2024

5. Кольори

Колір у кожного свій, особливий.
Зима подарує нам білі нитки.
Накриє снігом сумну осінню зливу,
Ї здається що в світі— лиш вона і ти.
Вона забілить паркани, будинки,
Окутає морозом городи й сади,
І ти теж стань зимовим— лиш наполовинку.
Бо білому суду цьому пройди!
Весняний колір— колір зелений.
Колір завітчаного садка.
Весняний колір— колір веселий,
Колір швидкого , крижаного струмка.
Колір літа — колір ромашки,
Вона відбиває нам білими хмарами.
Колір літнього сонця, колір щебету пташки.
Колір сміху й дитинства-
Ось він, бери.
Вже на осінь лишається мало паперу.
Та вона дуже розкішна у кольорах.
Останній листочок— і той веселий.
Злетить у небо, легко, як птах.
02.07.25.

6. Знову дощ.

Дощ, дощ, дощ і дощ.
Сіра, сумна і сиза стіна.
Свіжість вулиць, майданів і площ
І вони під дощем— він і вона.

Злива це, чи оновлення?
Сум чи радість?
Спустошення чи поповнення?
Благодать чи напасть?

Дощ, дощ, дощ, і дощ.
Свіжа, молода і живильна вода.

Що хоче зараз сказати нам дощ?
Хто вони під дощем— він і вона?

Дощ, дощ, дощ, і дощ
Дивна, дика, таємнича стіна.
Загадковість вулиць, майданів і площ.
Загадковість — це вони. Він і вона.
08.07.25.

7. Стихія

Відпливла від джерела вода,
Поринати береги чужинні.
Зупиниться посередині вона,
Пригадати краєвиди ті первинні?
І за сотні кілометрів невідомих,
Чи згада стихія, що колись було?
Скільки напувала річок повних,
І своє рідне, ще незаймане русло?
06.10.25